

Statsgjælden, var 29 Millioner. Disse 29 Millioner dragne fra de 130 Millioner, giver til Rest 101 Million. Det var altsaa 6 Millioner mere for Kongeriget end de 95 Millioner Gjæld, som Monarkiet havde før. Dertil maa lægges to Femtedele af de 95 Millioner, som Kongeriget overtog, altsaa 38 Millioner. De 6 Millioner lagte til de 38 Millioner udgjøre 44 Millioner, hvorfra drages Kongerigets særlige Gjæld 8 Millioner. Der bliver altsaa igjen 36 Millioner, som set alene fra dette Synspunkt, er Tilbagegang. Der er en anden Betragtning, som hører med. Monarkiets Gjæld var, som bekendt, 95 Millioner; Monarkiets Formue, Reservecapitalen eller Dresunds-fonden og de øvrige Aktiver var omtrent 40 Millioner. Drages disse 40 Millioner fra de 95 Millioner, kommer igjen som egentlig Gjæld 55 Millioner. Hertugdømmernes to Femtedele dragne deraf med 22 Millioner giver igjen Gjæld for Kongeriget 33 Millioner. Dertil den før nævnte særlige Gjæld 8 Millioner, ialt 41 Millioner. Efter dette Synspunkt bliver Tilbagegangen ved og efter Krigen 29 Millioner. For at komme til denne Sammenstilling, maa man sammenholde de 41 Millioner Gjæld i 1863 med Gjælden 1872, set fra samme Synspunkt. Der er anført af adskillige Talere, at vor Reservecapital lugner af Penge. Det er egentlig disse gjentagne Udtryk, der have bragt mig til at begjære Ordet, idet man har begaaet den efter min Mening uhyre Feiltagelse, at man alene har taget Hensyn til Formuen uden at tage Hensyn til Gjælden. Efter som det ligger oplyst i Finantsudvalgets Betænkning, er vor Gjæld jo den 1ste April 1872 114 eller henved 115 Millioner, vor Reservecapital 34 Millioner, øvrige Aktiver 11 Millioner, gjør 45 Millioner, altsaa, naar de 45 Millioner drages fra de 115 Millioner, næsten 70 Millioner Gjæld. Naar jeg drager de 41 Millioner, som jeg nævnte før, der var, saa vidt jeg kan se, Kongerigets egentlige Andel under Monarkiet i 1863, fra de 70 Millio-

ner, saa udkommer der, som tidligere nævnt en Tilbagegang af 29 Millioner. Hvis man skulde tvivle om, at denne Betragtning forholdt sig rigtig, saa er der endnu en anden lededes nem Synsmaade. Det er, naar man tager de to Paragrafer, §§ 2 og 3, i Finantsloven for sig, som bestemme § 3 Rentetilbagegangen og § 2 Udbyttet af Domænerne, og man der overfor stiller § 16, som angiver den samlede Rentendgift. Man kommer da, naar man trækker det Første fra det Sidste, til et Underflud af et Par Millioner, det vil sige, at den Rente, som Kongeriget Danmark har at svare mere end den Rente, som det tager ind af samtlige sine Aktiver, derunder indbefattet Domænerne og Jernbanerne, er et Par Millioner. Det, som det egentlig forekommer mig, at der er Spørgsmaal om ved nærværende Lovforslag, er altsaa, om man finder det rigtig, i Stedet for at optage een Million af Reservecapitalen, at tage denne Million igjennem en Indtægtsstat. Jeg kommer, som anført til den Betragtning, at det vil være rigtigst at tage den gennem en Indtægtsstat og det af den Grund, at, naar vi have en virkelig Gjæld, bortset fra de Aktiver, som ikke ere opførte i Statsregnskabet som almindelige, af cirka 70 Millioner, og have en cirka 29 Millioner større Gjæld end den, der kunde paahvile Kongeriget i den Tid, da Monarkiet var samlet, saa er der ikke saa ringe Opfordring til at anstrenge sig, saa godt man kan, uden at Befolkningen derved i ufor-svarlig Grad trykkes, og det kan jeg paa ingen Maade indrømme vil være Tilfældet med den foreliggende Indtægtsstat. Hvis En eller Anden skulde ønske en Anviisning fra mig paa, hvorledes man skulde anvende de Penge, hvoraf, som man siger, Reservecapitalen lugner, saa vilde jeg foreslaa, at man f. Ex. af de 78 Millioner 4 pCt. indenlandsk Gjæld, som Staten har, afbetalte 1 Million med den Million, som spares af Reservecapitalen. Det behøver jo ikke derfor at ske i Aar; det kan ske til næste Aar. Der er en Betragtning, der ogsaa synes at